

DE DOUCHE

„Hier dame, neemt u mijn plaats maar.” zei een man met een verfpot.

„Dank u,” zei Mrs. Lewin, „maar mij dunkt dat deze oude heer beter kan gaan zitten.”

„Hè, ouwe papa: ga zitten! Hoor je je niet wat die dame zegt?”

Eenigzins onwillig ging Reginald zitten. Zijn vrouw stond nu vlak vóór hem.

„U ziet er ook nog jong uit, dame,” zei de verfpot-heer, onmiskenbaar bewonderend.

„Maar we worden toch eens oud,” antwoordde Mrs. Lewin, om maar iets te zeggen.

„U nog in geen veertig jaar, dame,” haastte zich de galante weer op te merken.

Aan een tusschenstation verlieten eenige reizigers den trein, en allen konden nu zitten. Niemand sprak tot zijn vrouw.

Eenige stations vóór Barnet stapte een bejaarde, gezette vrouw met een grooten mand in den coupé. Zij nam plaats tegenover Reginald en begon hem onmiddellijk strak aan te zien. Geen oogenblik wendde zij haar oogen van hem af. Hij begon zich minder op zijn gemak te voelen; een vage angst bekreep hem dat een bakkebaard had losgelaten, of zijn pruik scheef zat. Zoo intens werd haar staren, dat hij zijn vrouw bijna vergat; en 't was hem een opruiming, toen de trein in Barnet stopte. Zijn zending schoot hem weer te binnen en hij stapte uit. Op het peron zag hij, dat zijn vrouw werd opgewacht door Kate Saunders en nog eenige vriendinnen. Tenslotte bleek de heele zaak dan toch van onschuldigen aard. Hij besloot aanvankelijk op het perron te wachten op een teruggaanden trein. Maar de vrouw met de mand bleef hinderlijk dicht in zijn nabijheid. Dan maar het station verlaten en een straatje omgeloopen.

Hij verliet het station even voor zijn vrouw. Bij den uitgang stond een politie-agent die onverschillig de aankomenden monsterde. Toen hij den agent wilde passeeren, schoot de dame met de mand plotseling naar voren en greep den politieman bij den arm.

„Agent, pak dien vent daar! Hij is mijn man, Luke Cobbold. Heeft me tien jaar geleden verlaten, de schobbejak, en mij met zeven kinderen laten zitten. Nooit een cent betaald. Er loopt nog een vervolging tegen hem!”

De vrouw sprak niet zeer zacht, zoodat oogenblikkelijk zich een groep belangstellenden rond het drietal had geschaard. Reginald stond stom van ontzetting.

„Wat heeft u daarop te zeggen?” vroeg de agent.

„Ik, - ik weet van niets,” stamelde Reginald op den meest schuldigen toon.

„Hij weet van niets, de lieverd,” schimpte Mrs. Cobbold; „of ik hem niet kennen zou aan z'n bakkebaarden.”

De met de vertoornde dame meevoelende menigte werd dichter. Reginald begon er over te denken zijn bakkebaardjes af te rukken, maar hij zag zijn vrouw in de nabijheid en bedwong zich.

„Er loopt nog een vervolging tegen hem agent,” herhaalde de verlaten echtgenoot; „de schooier, zeven kinderen en zijn vrouw in den steek te laten.

„U moet mee naar het bureau, waarde heer,” besliste de politieman; „en u ook juffrouw. We zullen dat onderzoeken.”

't Leek Reginald 't best gewillig mee te gaan, om op het bureau den inspecteur zijn identiteit te onthullen. Hij trok den agent haast vooruit, want hij hoorde zijn veronderstelde vrouw den omstanders een uitvoerig beeld ophangen van zijn echtelijke tekortkomingen. En de opmerkingen van het bijzonder belangstellend auditorium waren voor Reginald niet bepaald vleierend.

Op het bureau luisterde de inspecteur geduldig naar het relaas van Mrs. Cobbold.

„Nu, wat heeft u daarop te zeggen?”

„Ik ben haar man niet. 'k Heb haar nooit gezien. Ik heb hier papieren, die u zullen overtuigen wie ik ben.”

Hij greep in zijn zak, om te bemerken, dat hij al zijn papieren in zijn andere jas had gelaten:

„Nu,” drong de inspecteur aan.

„Ik schijn ze in mijn andere jas gelaten te hebben,” merkte het slachtoffer op.

„Wanneer u mij met dezen agent naar de stad laat gaan, kan ik hem volledig overtuigen.”

De dame met de zeven verlaten kinderen lachte sarcastisch. „Hij was altijd een leugenaar, inspecteur. Den dag dat hij mij verliet, gaf hij voor, een verjaarscadeau voor me te gaan koopen; zò'n vent is hij. Als u hem laat gaan, ziet u hem nooit terug.”

„We zullen u hier moeten houden,” besliste de inspecteur; „dus, Mrs. Cobbold, u —” De inspecteur maakte den zin niet af. In zijn wanhoop had Reginald naar zijn hoofd gegrepen. Iets te ontstuipt, want een der bakkebaarden liet los, en dwarrelde langzaam naar den grond. De inspecteur, de agent en de verlaten vrouw staarden stom verbaasd den rampzaligen Reginald aan.

Juist toen werd aan de deur geklopt en een agent kondigde aan:

„Hier is een Mrs. Lewin, inspecteur; die dame zegt, dat zij de zaak kan ophelderen.”

„Laat Mrs. Lewin binnen,” zei de inspecteur. En zoo werd Reginald geconfronteerd met zijn wettige echtgenoot.

„Deze heer is mijn echtgenoot, inspecteur,” verklaarde zij, „alleen ziet hij er in normale omstandigheden eenigzins anders uit.”

En diep beschaamd verwijderde Reginald pruik, bril en den overgebleven bakkebaard.

Toen de inspecteur uitgelachen had, zei hij:

„Wel Mrs. Cobbold, ik geloof dat u —” Maar Mrs. Cobbold liet hem niet uitspreken en sloeg de deur reeds achter zich dicht. Na een pijnlijk kwartiertje van verklaring en uitleg stonden ook Reginald met zijn vrouw op straat, waar Kate Saunders hem met een bijzonder duidelijken blik van hoon en leedvermaak ontving.

„Reggie,” zei z'n vrouw, „ik had je in den trein al herkend. Er was gisteren een druppel kaarsvet op den rand van je hoed gevallen. Ik was van plan dien te verwijderen, maar vergat het vanmorgen. Toen ik in den trein vóór je stond, zag ik het en toen herkende ik je gauw genoeg onder je bespottelijke vermomming. Als we alleen waren geweest zou ik je gewaarschuwd hebben, maar daar en in het station, kreeg ik geen kans door mijn mededingster. Neen ik ben heelemaal niet jaloersch op haar, hoor. En toen je in die menigte stond, voelde ik er niet veel voor tusschenbeide te komen.”

„En nu zou ik maar gauw naar de stad teruggaan Reggie,” viel Kate Saunders in. „want op mijn partijtje worden toch heusch geen heeren toegelaten. En stel je voor dat je hier Mrs. Cobbold nog eens tegenkwam!”

Diep terneergeslagen sloop Reginald terug naar het station.

Thans staat Reginald Lewin er o.a. niet meer op de brieven van zijn vrouw te lezen, en Mrs. Lewin speelt ook in de avonduren tennis.